

[Indenrigsministeren]

For driftsudgifternes vedkommende forslår socialdemokratiet en væsentlig udvidelse af rammen: 950 mill. kr. for primærkommunerne og 490 mill. kr. for amtskommunerne. Forslaget begrundes bl.a. med en utilstrækkelig pris- og lønregulering af beregningsgrundlaget.

Det må være udtryk for en misforståelse, tror jeg, i socialdemokratiet af, hvordan systemet virker, for tilskudsnedsettelsen vil jo blive beregnet på grundlag af den faktiske pris- og lønudvikling opgjort efter en metode, som for tiden overvejes i en arbejdsgruppe, hvor også kommunerne er med. Der er altså ingen snyd her. Sagen er jo nok, at socialdemokraterne slet ikke er enige i nulvækst, og det er da en ærlig sag, men lad os så sige det!

Det foreslås desuden, at der tages hensyn til udviklingen i folketallet, når realvæksten gøres op. Det er en tanke, som naturligvis har været overvejet, da loven blev lavet, men den blev af flere grunde ikke gennemført. Når regeringen ikke tog dette moment med i december, var det, fordi befolkningsudviklingen totalt er sådan, at kommunernes udgiftsbehov falder, og det skyldes naturligvis ikke mindst faldet i børnetallet. Hvis der tages hensyn til befolkningskorrektio n, ville rammen altså blive mere snærende totalt set.

Men regeringen har forståelse for, at der er et stærkt kommunalt ønske om en sådan korrektio n, og derfor indgår denne tanke i vore overvejelser vedrørende 1987; men som jeg har beskrevet det, er det bestemt ikke en tanke, som er uden problemer, når den skal realiseres. Vi mener ikke, at 1986-loven bør ændres på det punkt; det ville nemlig tvinge mange kommuner til at revurdere deres budgetter, og skal man det nu?

Jeg kan derfor, set under ét, på regeringens vegne indstille lovforslaget til forkastelse.

Stavad (S):

Vi har desværre ikke fået ny regering siden indgrebet over for amter og kommuner i december 1985, men vi har fået en ny indenrigsminister, som jeg gerne vil byde velkommen, og jeg vil udtrykke et stilfærdigt håb om, at han vil vise større lydhørhed over for saglige argumenter fra såvel kommuner og amter som deres organisationer og også over

for folketinget og folketingets kommunaludvalg. Vi har jo ikke just været forvænt i de sidste 3½ år.

Socialdemokratiets lovforslag er ikke udtryk for, at vi har forladt vor massive modstand mod den samlede straffeekspedition over for kommuner og amter fra december 1985; tværtimod har vi punkt for punkt fået bekræftet, at vor kritik af indgrebet og dets katastrofale virkninger var rigtig.

Amternes og kommunernes muligheder for at disponere og betjene borgerne er mange steder slået helt i stykker, og derfor virker det da også meget søgt, når indenrigsministeren både i sin indledning og i sin afslutning brugte ændringerne i de kommunale budgetter som en begrundelse for at afvise det socialdemokratiske forslag. Jeg synes ikke, vi har set nogen tilbageholdenhed med hensyn til at ændre allerede truffne beslutninger i kommuner og amter.

Indgrebet fra december muliggør ikke et uændret serviceniveau som påstået. Derimod oplever vi drastiske nedskæringer på områder, som rammer de dårligst stillede grupper utrolig hårdt. Sygehusene må bære besparelser, som indebærer en dårligere behandling og forlænger ventelisterne. Flytning af psykisk og fysisk handicappede til mindre boenheder fra utidssvarende og dårlige forhold udskydes, en stærkt voksende ældregruppe kan ikke få den nødvendige hjælp, og det bliver mere og mere umuligt for mange forældre at få daginstitutionspladser til deres børn, samtidig med at også andre acceptable pasningsmuligheder udtørres.

Derfor må vi stille spørgsmålet: var det hensigten med regeringens og de radikales indgreb i december? Vi fremsætter vort mere begrænsede forslag for i det mindste at få fjernet nogle af de allermest urimelige virkninger. Vi nægter simpelt hen at tro på, at det radikale venstre, at kristeligt folkeparti, at centrum-demokraterne har ønsket disse virkninger. Nødråbene fra borgerne, de ansatte og amts- og kommunalpolitikere må også være hørt af disse partiers repræsentanter.

Den nye indenrigsminister må være enig i, at samfundsøkonomisk fornuftige investeringer i varme- og elanlæg, der forbedrer betalingsbalancen, ikke skal forhindres eller fordyres af en 20 pct.s afgift. Det strider imod al sund fornuft og regeringens egen